

Erfaringer, der ere gjorte af de lokale Deltagere i Østersfangsten, og ogsaa strider imod de Resultater, der ere fastslaaede af Mænd, som have gjort Østersens Udvikling gennem lange Tider til Gjenstand for baade praktiske og videnskabelige Undersøgelser. Jeg skal paapege, at blandt de almindelig antagne Anstuelser i denne Retning er den, at naar Østeren er løsreven fra sin Moderplads — idet Østeren nemlig giver Ynglen fra sig, og denne driver med Strømmen, fæster den sig paa de Gjenstande, som den støder paa, som Stene, Træ, Faskiner, eller hvad det nu kan være — taber den sin Forplantningsevne; saaledes siger en fra gammel Tid hævdet Anstuelse. Det er bekendt, at nede ved Tarent, hvor der er et gammelt Etablissement for Østersfødning eller rettere en Mængde Etablissements derfor, foregaar Fødningen paa den Maade, at der ude i Fjorden, hvor den egentlige Østersproduktion finder Sted, lægges Faskiner, som efter at være blevne bedækkede med Yngel føres til den indre Havn, som dannes af to fremspringende Klippehytter eller Bjergstrænder, og som afgiver gode Betingelser for Østersernes Fødning, idet der er en Del Brakvand, som falder ned i dette indre Vassin. Det er nemlig en Kjendsgjerning, at Østeren udvikler sig kraftigt, hvor Saltvandet har Tilstrømning fra Aaer, Kilder og Floder, som gjøre Vandet brak. Altsaa, i denne indre Havn foregaar Fødningen. Det er ogsaa bekendt, at i gamle Tider, da Cæffermundene i Rom og Neapel havde lignende Østersfødningssanstalter, tog man Ynglen paa de Stene, hvorpaa den havde sat sig fast, og flyttede dem ind i brakvandede Søer. Hvad nu Limfjorden angaar, da skal jeg paapege den Kjendsgjerning, at den uhyre Udvikling af Østers i Limfjorden, som bevirkede, at Indtægten af Østersfiskerierne ved Udløbet af den anden Forpagtningsperiode steg fra 1,000 Rdlr. om Aaret til 40,000 Rdlr. aarlig og derfra senere gik op til 240,000 Kr. om Aaret, netop fandt Sted paa en Tid, da Limfjordsfiskerierne og Beboerne paa Egnen havde forpagtet Fiskerierne og i Henhold til en Opfordring i Forpagtningskontrakten lode store Arealer ligge ubenyttede og urørte hen, saa at Østersudviklingen gik uforstyrret for sig under fuldstændig Fredning. Der har i hele denne Forpagtningsperiode — det første Afsnit var paa 10 Aar, og det andet ogsaa paa 10 Aar — været Arealer, som ikke ere blevne berørte med en Skraber. Derved steg, som sagt, Værdien af Østersfiskerierne i en saadan Grad, at da den anden Forpagtningsperiode var udløben, steg Afgiften, som nævnt, fra omtrent 1,000 Rdlr. aarlig til 40,000 Rdlr.

Den Gang man saa ved en Fremgangsmåde, som jeg i alt Faldt ikke billigede, drev Forpagtningsafgiften op til det højeste Maximum, man kunde faae, og lod Fremmede, endog Udlændinge, blive Indehavere af Fiskerierne, blev det af mig udtalt her i Folkethinget, at det var den almindelige Anstuelse, at den hensynsløse Maade, hvorpaa Østersfiskeriet vilde blive drevet og allerede i den første Tid blev drevet, meget snart vilde ødelægge denne store og vigtige Erhvervsgræn. Og ikke alene var det mig, som udtalte dette, men det var den samme Anstuelse, man hørte almindelig udtalt omkring i Befolkningen. Det er sandelig heller ikke i den Tid, man fredeede om Fiskeriet, at Østererne gik til Grunde, nei, Østersfiskeriet gik til Grunde, da der blev skrabet i en saa utrolig Grad, at det virkelig blev muligt at betale den uhyre Forpagtningsafgift. Først den Gang man saae, at Fiskeriet var ødelagt, kom de indskrænkende Bestemmelser om Udøvelsen af Fiskeriet, men efter min Mening var det da for sild. Derfor den Theori holder Stik, at Østeren, naar den Lezrives fra sin oprindelige Moderplads, ikke længere er yngledygtig, vil man se, at naar der hele Limfjorden over skræbes paa den hensynsløseste Maade, og Østersyngelen paa denne Maade rives løs fra alle Østersbanerne, vil der gaa lang Tid hen, inden der kan danne sig nye Baner, hvor den friske Yngel kan vore op til en saadan Størrelse, at det kan blive fordelagtigt at fiske den. Jeg kan altsaa paa ingen mulig Maade godkjende den Theori, som blev udtalt af den ærede første Taler, og i Henhold til hvilken de i Lovforslaget foreslaaede Bestemmelser skulde være noget urimeligt Tøieri. Det vilde dog være mærkværdigt, om alle de med selve Østersfiskeriet og med Kontrolten beskæftigede Mænd skulde tage saa fuldstændig feil, som den ærede Taler her i Rigsdagen mener at have opdaget. Som sagt, jeg tror ikke paa de af ham udtalte Theorier og kan for saa vidt billige de Bestemmelser, der ere foreslaaede i Lovforslaget, men jeg skal gjerne indrømme, at jeg nok synes, at Straffebestemmelserne ere noget strenge. Jeg er dernæst i et Punkt til tilbøielig til at dele den ærede Talers Anstuelser, nemlig dert, at Østersfiskeriet ikke burde være noget Regale. Om der er nogen virkelig berettiget Grund til at hævde det som Regale, skal jeg ikke komme ind paa her, men mig forekommer det, at naar alt andet Fiskeri er frit — og Østersfiskeriet er jo i Limfjorden traadt i Stedet for det tidligere Fiskeri af anden Bestaendighed, der har næret